

til Arbejderne saa langt fra er blevet tilvebragt ved Besvigelser fra deres Side, men at det tværtimod var Entreprenøren, der viste sig som Bedrager. Om det er Arbejdsanvisningen eller Arbejdsløshedsinspektoratet, der har sendt Pengene, synes jeg kan være ret ligegyldigt. Men det lagde det ærede Medlem aabenbart megen Vægt paa. Jeg finder det, som sagt, ganske ligegyldigt i den Forbindelse, hvori jeg har nævnt Sagen, nemlig som Eksempel paa, at man ikke bør beskyldes i Flæng store Dele af Befolkningen for bedragerisk Forhold, fordi der viser sig et eller andet enkelt Eksempel paa saadan uheldig Adfærd. Den paagældende Entreprenør har faaet sin retslige Behandling, Sagen er for hans Vedkommende afsluttet, og de paagældende Arbejdere har forhaabentlig faaet deres Penge. Saa kan det efter min Mening være temmelig ligegyldigt, om det er den ene eller den anden Institution, der har sendt Pengene. Det har jeg ikke tillagt nogen som helst Vægt, jeg har aldeles ikke lagt Mærke dertil.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om de Tal, som jeg havde nævnt som den samlede Sum af Statstilskud, og mente, at de 50 Mill. Kr., der blev nævnt paa Arbejdsgivermødet, var rigtigere. Jeg har nævnt det Tal, der er opført paa Statsregnskabet, og jeg maa fastholde, at disse Tal er rigtige. Dog er der en Fejl, idet der er 1 Kr.s forkert Opgivelse fra min Side. De to Summer, jeg nævnedes, og som tilsammen andrager ca. 42 Mill. Kr. for Aarene 1917—18. og 1918—19, er, hvad Staten har udbetalt i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg maatte efter den Sammenhæng, hvori Bemærkningen faldt paa Arbejdsgivermødet, antage, at de 50 Mill. Kr., der var nævnte, sigtede til, hvad Staten uddedede. Hvis det ikke har været Hensigten, hvad jeg ikke kan se af Referatet, kan det være, at Forholdet forandres. Men de Tal, jeg har nævnt, er i hvert Fald de, der findes paa Statsregnskabet, med den Ændring altsaa, at der er sagt 1 Kr. forkert i et af Tallene.

Endelig er der det Spørgsmaal — som det ærede Medlem interesserede sig for, og som jeg vidste, det ærede Medlem interesserede sig for — om Stenslagerne, der havde nægtet at besøge Stenslagning under Henvisning til, at den Løn, der blev dem tilbudt, var for lav. Det ærede Medlem har truffet rigtigt, naar han mente, det var i Sorø Amt. Jeg var meget vel vi-

dende om, at det ærede Medlem interesserede sig for Sagen, derfor, og ogsaa fordi jeg selv interesserede mig for den, nævnedes jeg den. Det fremgaar af, hvad der foreligger i denne Sag, at selv om, hvad der er fuldkommen rigtigt, Forskellen kun var 25 Øre, saa betalte Amtet dog altsaa 25 Øre mere, end Kommunen tilbød, men vel at mærke, Amtet betalte disse 25 Øre mere til øvede Arbejdere, medens Kommunen forlangte, at uøvede Folk skulde paatage sig Arbejdet til en lavere Betaling. Og det viser sig ved en Undersøgelse, at Sorø Amt var en af de lavest betalende og kun i ganske faa Dage eller Uger kunde staa ved denne lave Betaling, senere har det maattet forhøje den væsentligt. Medens Betalingen, der blev tilbudt de arbejdsløse, var 7 Kr., var den for Sorø Amts Vedkommende 7 Kr. 25 Øre, i Maribo Amt 9 Kr., i Odense Amt 9½ Kr. og i en Kommune, der hedder Taars, 8 Kr. paa samme Tid for det samme Arbejde. Det synes altsaa tilstrækkeligt godtgjort ved de Oplysninger, der foreligger, at de paagældende Arbejdere har været beføjede til at vægre sig ved at gøre et Arbejde, som de var ganske uøvede i, for en Betaling, der var lavere end den, der almindeligvis betales for lignende Arbejde. Det maa jeg fastholde, at det kan ikke være Arbejdsanvisningsinstitutionens Opgave at bidrage til at trykke Arbejdslønnen for Arbejderne ved at byde en Betaling, der er under, hvad der er Skik og Brug for det paagældende Arbejde. Man skal ikke tvinge Folk til at gøre et Arbejde til en lavere Betaling, oven i Købet et Arbejde, de paagældende var ukendte med, og ved hvilket de ikke kunde tjene til Livets Ophold. Det var i alt Fald det Resultat, jeg kom til ved at undersøge denne Sag, og deri er jeg fuldt ud i Overensstemmelse med hele Arbejdsløshedsnævnet, i hvilket baade Repræsentanter for det konservative Folkeparti og Venstre har taget det Standpunkt, at Arbejderne var berettigede til at tage det Standpunkt, de gjorde. Naar jeg altsaa følger Nævnet, og dette er ganske enstemmig, synes jeg, at det er det mest selvfølgelige, jeg kan gøre. Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, der i øvrigt ikke forandrer, hvad jeg sagde før.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) har i Dag udtalt, at Indenrigsministeriet havde forhalet Udarbejdel-